

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

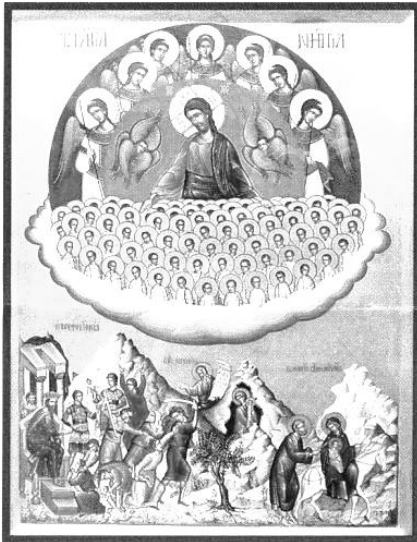
www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013 ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Ιωσήφ Του μνήστορος, Δαυίδ Του προφ#τάνακτος και Ιακώβου Του αδελφοθέου. Των αγίων ν#πίων των υπό Του Ηρώδου αναιρεθέντων, Μαρκέλλουοσίου. Γεωργίου Νικομ#δείας, ποι#τού των κανόνων.

Έτος 6^ο Τεύχος 278

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ αυτό του Δωδεκαημέρου έχουμε συνεχώς εορτές. Στις 25 Δεκεμβρίου εορτάσαμε τα Χριστούγεννα, στις 26 την Σύναξη της Θεοτόκου, στις 27 τη μνήμη του πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Σήμερα, 29 Δεκεμβρίου, εορτάζουμε τη μνήμη των 14.000 νηπίων που σφάγιασε ο Ηρώδης.

Ο Κύριός μας, ως Θεός που ήταν, μπορούσε να έρθει και να εμφανιστεί στον κόσμο σε ηλικία ώριμη. Μη σας φαίνεται αυτό παράξενο· αν ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, εμφανίστηκε σε μεγάλη ηλικία, πολύ περισσότερο ό Χριστός, που έπλασε τον Αδάμ, μπορούσε να εμφανιστεί σε όποια ηλικία ήθελε. Εν τούτοις γεννήθηκε ως βρέφος. Γεννήθηκε ως βρέφος, για να τιμηση τα βρέφη. Ποιος φανταζόταν, ότι εκείνο το βρέφος

είναι ο παγκόσμιος βασιλεύς!

Αφανής ήταν η γέννηση του Χριστού στους μεγάλους. Σε λίγη απόσταση από τη Βηθλεέμ ήταν τα ανάκτορα του Ηρώδη. Τι θα 'καναν άραγε εκείνη τη νύχτα στο παλάτι; Θα γλεντούσαν, θα διασκέδαζαν, καμιά ιδέα του μεγάλου μυστηρίου δεν είχαν. Ανάξιος ο Ηρώδης να μάθη την είδηση, έκανε τότε το πρώτο... ρεβεγιόν (όπως πολλοί σήμερα κάνουν Χριστούγεννα χωρίς Χριστό). Ο Χριστός δεν ειδοποίησε τον Ηρώδη και τους άλλους μεγάλους· ειδοποίησε τους βοσκούς, τους μικρούς και καταφρονημένους. Κ' ενώ δεν αντελήφθη την θεία Γέννηση ο Ηρώδης που ήταν τόσο κοντά, το γεγονός αποκαλύφθηκε σε άλλες εκλεκτές ψυχές που κατοικούσαν πολύ μακριά από την αγία γη. Γνώρισε το μυστήριο στους μάγους της Περσίας, που ήταν επιστήμονες αστρονόμοι, μεγάλες διάνοιες. Αυτοί είδαν στον ουρανό το λαμπρό αστέρι, φόρτωσαν τις καμήλες δώρα, περπάτησαν μέρες και νύχτες, και τέλος ήρθαν και προσκύνησαν τον Κύριο στη Βηθλεέμ.

Πονηρός όμως ο Ηρώδης. Όταν προηγουμένως έμαθε πως ήρθαν στα Ιεροσόλυμα οι μάγοι, τους κάλεσε και κρύβοντας το σκοπό του τους είπε, μόλις βρουν το νέο βασιλέα, να τον ειδοποιήσουν να πάει κι αυτός να τον προσκύνηση. Αλλά οι μάγοι ειδοποιήθηκαν να φύγουν χωρίς να περάσουν από τον Ηρώδη. Κι αυτός, όταν κατάλαβε πως τον γέλασαν, «εθυμώθη λίαν», θύμωσε πολύ (Ματθ. 2,16). Ήταν ανόητος. Φοβήθηκε πως θα χάση τη βασιλεία; Ήταν όμως ήδη τότε γέρος· μέχρι να μεγαλώσει ο νεογέννητος Χριστός, να γίνει είκοσι χρονών, αυτός θα πέθαινε, θα έλιωναν και τα κόκαλά του. Ανόητος επίσης, γιατί η βασιλεία του Χριστού δεν είναι όπως οι άλλες που στηρίζονται στη βία και τα όπλα. Η βασιλεία του Χριστού δεν έχει βία. Ο θρόνος της είναι στις

καρδιές, είναι βασιλεία αιώνιος της οποίας «ουκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33· Σύμβολο της πίστεως). Ο Ηρώδης, μοχθηρά ψυχή, ἐπνίξε με τα χέρια του την πρώτη του γυναίκα, σκότωσε τον κουνιάδο του και πολλούς άλλους, σκότωσε ακόμη και τα παιδιά του, για να μην του πάρουν την εξουσία. Γι' αυτό ήταν λαομίσητος.

Αλλά τώρα ἔφτασε στο μεγαλύτερο ἔγκλημα. Ἐγινε σφαγεὺς 14.000 νηπίων, πιστεύοντας ὅτι μέσα σ' αυτά θα εἶναι και ο Υἱὸς της Παρθένου. Ἀπέτυχε ὁμως το σχέδιό του. Ἐνας ἄγγελος εἰδοποίησε τους μάγους να φύγουν ἀπὸ ἄλλο δρόμο στην πατρίδα τους, κ' ἕνας ἄλλος τον δίκαιο Ἰωσήφ να φυγῆ στην Αἴγυπτο. Ἐτσι ο Χριστὸς ἔγινε ο πρῶτος πρόσφυγας. Θυμωμένος ο Ηρώδης διέταξε στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα να θερίσουν την περιοχὴ της Βηθλεέμ. Ὅπως η ἀλεπού μπαίνει στα κοτέτσια, ὅπως το τσακάλι ἀνοίγει τους τάφους, ὅπως ο λύκος ορμὰ στα μαντριά, ἔτσι οι στρατιῶτες ἔμπαιναν στα σπίτια. Ἀρπαζαν τα βρέφη ἀπὸ τις ἀγκαλιές των μανάδων, που θρηνοῦσαν, και τα ἔσφαζαν μπροστὰ τους.

Ἄδικος ο Θεός! θα πει κάποιος αυθάδης. Δεν ἔστειλε ἕνα ἀστροπελέκι να κάψει τον Ηρώδη και το στρατό του;... Ἀπαντῶ. Τα παιδιά αυτά εἶναι μακάρια [=εὐτυχημένα, εὐλογημένα]. Κι ὅσοι γονεῖς εἶχατε παιδάκια και πέθαναν μικρά, μην τα κλαίτε. Να κλαίτε ἐκεῖνο το γέρο, που ἔφαγε την ἀμαρτία με την κουτάλα ἀμετανόητος και θα κἀνη βουτιά στην κόλαση.

Μα τα 14.000 νήπια ἦταν ἀβάπτιστα... Ὅχι, βαπτίστηκαν. Πῶς; Υπάρχουν δύο εἶδη βαπτίσματος: το ἕνα στο νερό και το ἄλλο στο αἶμα. Τα νήπια της Βηθλεέμ βαπτίστηκαν στην κολυμβήθρα του αἵματος κ' εἶναι τώρα ἄγγελοι. Μακάρι να ἤμασταν κ' εμεῖς ἀνάμεσα σ' αυτά. Εγώ, ἀμαρτωλὸς ὅπως εἶμαι, ἐπιθυμοῦσα να εἶμαι ἕνα ἀπὸ 'κείνα τα νήπια, ἀθῶος ν' ἀνεβῶ στον ουρανὸ. Τώρα τι κάνουμε; Περνοῦν τα χρόνια και φορτωνόμαστε νέα ἀμαρτήματα. Μακάρια λοιπὸν αυτά τα παιδιά, οι μάρτυρες του Χριστοῦ, πού μαζί με τον πρωτομάρτυρα Στέφανο βρίσκονται στους ουρανοὺς. Ο Ηρώδης σκότωσε 14.000 παιδιά. Σταμάτησε ἄραγε το ἔγκλημα της παιδοκτονίας; Ὅχι δυστυχῶς. Και σήμερα υπάρχουν Ηρώδες. Ἀπὸ Κυπρίους πρόσφυγες του Ἀττίλα μάθαμε, ὅτι ὅταν οι Τούρκοι μπήκαν στην Κύπρο σκότωσαν γέροντες, ἀτίμασαν γυναίκες, ἔσφαξαν και παιδιά. Σ' ἕνα χωριὸ σκότωσαν με οπλοπολυβόλο ολόκληρη οικογένεια. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνοίξαν το σπίτι και βρήκαν ζωντανὸ ἕνα μικρὸ παιδάκι. Πῶς ἔζησε; Το ἐνστικτο το ὠθήσε να πλησίαση τη μάνα του, και ἔγλειφε το αἶμα πού ἔτρεχε ἀπὸ την πληγὴ της. Οι Τούρκοι εἶναι νέοι Ηρώδες. Ἄλλα πόσα παιδιά σκότωσαν αυτοῖ; 50; 100; 200; 300;... Ἀκούστε τώρα ἕναν ἄλλο ἀριθμὸ και θα φρίξετε. Κάθε χρόνο στην Ελλάδα σκοτώνουν 300.000 μικρά παιδιά! Ποιοι εἶναι οι φονιάδες τους; Εἶναι γιατροῖ, με ἀσπρες μπλούζες, ελεεινοὶ ἐκμεταλλευτές. εἶναι ὁμως και γονεῖς ἀσπλαχνοί, πού ὀδηγοῦν ἐκεῖ τα βρέφη τους. Δύο εἶναι τα μεγαλύτερα ἀμαρτήματά μας, η βλασφημία και οι ἐκτρώσεις.

Εσύ ὁμως δεν ξέρεις τι στοιχίζει ἕνα παιδί. Πού να βρούμε λεφτὰ να το μεγαλώσουμε;... Ψεῦτες! Ἐχετε χρήματα για τσιγάρα, ποτὰ, πολυτέλειες, αυτοκίνητα, ρεβεγιόν, θεάματα, δηλαδή για τὸ διάβολο· για τα παιδιά δεν ἔχετε. Με ὄλ' αυτά που ξοδεύονται για περιττὰ πράγματα, θα μπορούσαν να συντηρηθοῦν πλήθος παιδιά. Και τώρα η Ελλάδα παιδιά δεν ἔχει, γηροκομεῖο κατήντησε.

Ἦρθε πριν δύο μῆνες στο γραφεῖο μου ἕνας στρατηγὸς και τον ρώτησα πόσα παιδιά ἔχει. —Δύο, μου ἀπαντᾷ. —Βρε στρατηγέ, του λέω, με τόσο μισθὸ, μόνο δύο;... Ἦταν ταπεινός. —Μου θυμίζεις την ἀμαρτία μου, λέει, κι ἄρχισε να κλαίει. — Γιατί κλαῖς, στρατηγέ; του λέω. —Θυμήθηκα τον πατέρα μου, ἀπαντᾷ. Εἶμαι ἀπὸ ἕνα χωριὸ της Μάνης. Ο πατέρας μου φτωχός, σκάλιζε τη γη, κλάδευε ἀμπέλια, μάζευε ἐλιές, και ἔριχνε τα δίχτυα στον Ευρώτα να πιάσει κανένα ψαράκι να φάμε την Κυριακὴ. Πόσα παιδιά, λέτε, γέννησε; Δεκαπέντε· κ' ἐγώ εἶμαι ο τελευταῖος! —Πῶς ἔγινε αὐτό; —Πίστευε στο Μεγαλοδύναμο, μου ἀπαντᾷ. Ὡ μεγαλεία του Θεοῦ! Ποιος περίμενε, ὅτι το τελευταῖο παιδί του πᾶμπτωχου Μανιάτη θα γινόταν στρατηγός; Βγήκε και ἕνα βιβλίο στο Παρίσι

που υποστηρίζει με επιχειρήματα, ότι τα τελευταία παιδιά διακρίνονται, γίνονται επιστήμονες, εφευρέτες, στρατηγοί, ναύαρχοι....

Μέσα στα πολλά παιδιά είναι η ευλογία. Πού είναι τώρα οι πολύτεκνοι; Εξαφανίστηκαν... Θα μου πει κάποιος· Ποιος σ' ακούει; δεν πά' να φωνάζεις... Κ' εσύ που λες έτσι, δεν αποκλείεται να είσαι ένοχος. Αν κανείς είναι ένοχος, να πάει να βρει αυστηρό πνευματικό, να πει το κρίμα του, και ό,τι του πει ο πνευματικός να το κάνη. Αλλιώς θα χαθεί, θα κολαστεί. Δεν τον σώζει τίποτε, αν δεν μετανοήσει, κλαύση και πονέσει για να βρει σωτηρία. Αγαπητοί μου· όσοι δεν ακούνε τα λόγια του Χριστού τα σωτήρια, θα έχουν το τέλος του Ηρώδου. Ο Ηρώδης ύστερα από το φόνο των νηπίων έζησε μερικά χρόνια και μετά αρρώστησε, έπεσε στο κρεβάτι. Κάλεσε γιατρούς· πήρε φάρμακα, μα δεν πέτυχε τίποτε. Σκουλήκισσε, βρώμισε, κανείς δεν τον πλησίαζε, και πέθανε μέσ' στην ακαθαρσία. Τέτοιο ήταν το τέλος του Ηρώδου. Άλλα τέτοιο είναι και το τέλος όλων όσοι πάνε κόντρα στο θέλημα του Θεού – θα γίνουν στάχτη. Και κόντρα με το Θεό πάνε όσοι σκοτώνουν τα αθώα νήπια.

Τα αντρόγυνα αυτά ας μετανοήσουν και θα βρουν έλεος. Γιατί όλους τους συγχωρεί ο Θεός. Άλλα και όλοι, αδελφοί μου, να μετανοήσουμε. Και να σκοτώσουμε τον Ηρώδη! Όλοι τον έχουμε μέσα μας. Ηρώδης αιμοβόρος και ακάθαρτος, που τον έχουμε μέσα στην καρδιά μας, είναι ο παλιός άνθρωπος. Ας τον φονεύσουμε λοιπόν, για να γεννηθεί ο νέος άνθρωπος, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός· όν, παίδες Ελλήνων, υμνείτε και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας· αμήν.

Επίσκοπος Αυγουστίνος

Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΙΜΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αφηγήθηκαν κάποτε οι πατέρες για έναν αδελφό ότι «Όταν μια Κυριακή γινόταν ακολουθία ξεκίνησε να έλθει στην εκκλησία σύμφωνα με τη συνήθεια αλλά τον κοροΐδευσε ο διάβολος λέγοντάς του: «Πηγαίνεις στην εκκλησία για να μεταλάβεις άρτο και οίνο και για να σου πούνε ότι αυτά είναι σώμα και αίμα Χριστού; Μην κοροΐδεύεσαι». Ο αδελφός υπάκουσε στον λογισμό του και δεν πήγε σύμφωνα με την συνήθεια στην εκκλησία, ενώ οι αδελφοί του τον περίμεναν· γιατί έτσι είναι η συνήθεια σε κείνη την έρημο, να μην τελούν την ακολουθία μέχρις ότου έλθουν όλοι. Αφού τον περίμεναν αρκετά και κείνος δεν ερχόταν, μερικοί απ' αυτούς πήγαν στο κελλί του σκεπτόμενοι· «Μήπως είναι άρρωστος ή πέθανε ο αδελφός;».

Όταν ήλθαν στο κελλί τον ρωτούσαν· «Γιατί αδελφέ δεν ήλθες στην εκκλησία;». Αυτός ντρεπόταν να τους απαντήσει. Όταν όμως αντελήφθηκαν το φαύλο τέχνασμα του διαβόλου, οι αδελφοί τον υποχρέωσαν να τους ομολογήσει την επιβουλή του διαβόλου. Αυτός τους απάντησε· «Συγχωρήστε με, αδελφοί, γιατί ενώ ξεκινούσα όπως πάντα να έλθω στην εκκλησία ο λογισμός μου, μου λέγει ότι δεν είναι το σώμα και το αίμα του Χριστού αυτό που πας να μεταλάβεις, αλλ' είναι απλώς άρτος και οίνος. Αν λοιπόν θέλετε να έλθω μαζί σας, διορθώστε μου τον λογισμό για τη θεία λειτουργία».

Αυτοί του είπαν· « Σήκω, έλα μαζί μας και θα παρακαλέσουμε τον Θεό να σου

δείξει ζωντανά την θεϊκή δύναμη». Αυτός πήγε στην εκκλησία και εκεί αφού ικέτευσαν πάρα πολύ τον Θεό για τον αδελφό, δηλαδή να του αποκαλυφθεί η δύναμη των μυστηρίων, άρχισαν αμέσως τη θεία λειτουργία, αφού τοποθέτησαν τον αδελφό στη μέση της εκκλησίας, ενώ αυτός ως την απόλυση δεν σταμάτησε να βρέχει με τα δάκρυά του το πρόσωπό του.

Μετά το τέλος της λειτουργίας παρακάλεσαν οι πατέρες τον αδελφό να τους απαντήσει· «Πές μας αν σου έδειξε κάτι ο Θεός για να ωφεληθούμε και μεις». Αυτός κλαίγοντας άρχισε να λέγει· «Όταν τελείωσε ο κανόνας της ψαλμωδίας και αναγνώσθηκε η διδαχή των αποστόλων και ετοιμάστηκε ο διάκονος να αναγνωρίσει το ευαγγέλιο, τότε είδα να ανοίγει η στέγη της εκκλησία και να φαίνεται ο ουρανός και κάθε λόγος του αγίου ευαγγελίου να γίνεται φωτιά μέχρι τον ουρανό. Όταν τελείωσε η ανάγνωση του ευαγγελίου, ήλθαν οι κληρικοί από το διακονικό κρατώντας την μετάληψη των αγίων μυστηρίων.

Τότε είδα να ανοίγουν οι ουρανοί και να κατεβαίνει φωτιά και μαζί της ένα πλήθος αγγέλων και αρχαγγέλων και πάνω απ' αυτούς δύο πρόσωπα ενάρετα των οποίων την ομορφιά δεν μπορώ να περιγράψω – γιατί η φεγγοβολή τους ήταν σαν αστραπή – και ανάμεσα του υπήρχε ένα μικρό παιδί. Τότε οι άγγελοι παρατάχθηκαν γύρω από την αγία Τράπεζα και το παιδί βρισκόταν ανάμεσά τους. Όταν τελείωσαν οι θεϊκές ευχές και άρχισαν οι κληρικοί να τεμαχίζουν τους άρτους της προθέσεως, είδα τα δύο πρόσωπα πάνω στην αγία Τράπεζα να κρατούν τα χέρια και τα πόδια του παιδιού, που ήταν πάνω στην αγία Τράπεζα, και με το μαχαίρι που κρατούσαν έσφαξαν το παιδί και άδειασαν το αίμα του στο Ποτήριο που βρισκόταν πάνω στην αγία Τράπεζα.

Αφού έκοψαν σε μικρά τεμάχια το σώμα του παιδιού τα τοποθέτησαν πάνω από τους άρτους και έγιναν και οι άρτοι σώμα. Τότε ήρθε στο μυαλό μου ο Απόστολος που λέει· Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι ο Χριστός θυσιάστηκε για χάρη μας. Όταν όμως πλησίασαν οι αδελφοί να μεταλάβουν την αγία προσφορά, τους προσφέρονταν ζωντανό σώμα. Μόλις όμως χρησιμοποιούσαν την επίκληση αμήν γινότανε άρτος στα χέρια τους.

Όταν όμως πήγα και 'γω να μεταλάβω μου δόθηκε σώμα και δεν μπορούσα να μεταλάβω. Τότε άκουσα μια φωνή στα αυτιά μου να μου λέει· Άνθρωπε γιατί δεν μεταλαβαίνεις, αυτό δεν είναι αυτό που ζήτησες; Τότε είπα· Λυπήσου με, Κύριε. Δεν μπορώ να μεταλάβω σώμα. Πάλι μου είπε· Αν μπορούσε ο άνθρωπος να μεταλάβει σώμα, σώμα θα υπήρχε όπως το βρήκες. Κανείς όμως δεν μπορεί να φάγει σώμα, γι' αυτό όρισε ο Κύριος τους άρτους της προθέσεως. Γιατί όπως από την αρχή ο Αδάμ με τα χέρια του Θεού έγινε σάρκα και μετά της έδωσε πνεύμα ζωής ο Θεός, κατόπιν η σάρκα χωρίστηκε στη γή, το πνεύμα όμως εγκαθίσταται στην καρδιά.

Αν λοιπόν πίστεψες, μετάλαβε αυτό που έχεις στο χέρι σου. Και μόλις είπα· Πιστεύω Κύριε, έγινε το σώμα που είχα στο χέρι μου άρτος. Όταν προχώρησε η λειτουργία και ξαναγύρισαν οι κληρικοί είδα πάλι το μικρό παιδί ανάμεσα στα δύο πρόσωπα και ενώ οι κληρικοί συμμαζευαν τα δώρα, είδα πάλι τη στέγη να ανοίγει και οι θείες δυνάμεις να ανυψώνονται στον ουρανό».

Αυτά αφού άκουσαν οι αδελφοί και αφού ένιωσαν βαθιά κατάνυξη, αναχώρησαν στα κελλιά τους.